

СВѢТУЛКА.

ДѢТСКО СПИСАНИЕ СЪ КАРТИНКИ.

РИБАРЬ.

Отишелъ рибарь далечъ въ морето да лови риба. Облачно било небето; немирно било морето . . . но рибарь не иска и да знае. Той не бива да се мае, защото жена и дѣца го чакатъ дома гладни, боси, голи. Охъ, човѣшки неволи! Трѣбва съ трудъ да се надвиятъ . . .

Вѣтрътъ се засилва. Заревава буря зла. Всичко притъмнѣло. Небе до море сѣкашъ се допрѣло. Морето се буйно разиграло: бучи, реве, плиска, а наоколо нищо се невижда и нечува, гачели е всичко опустѣло . . .

Рибарювата лодка плува надъ вълнитѣ; дали нѣма хей сегичка да потжни; дали нѣма на кжсове да се разбие о скалитѣ . . .

Изплашенъ и изморенъ рибарътъ проговорилъ:
„О, господи! Колко е пусто ширинето и колко е страшно всрѣдъ морето! Ехъ, ти моя сждбо клета, защо си спрѣмо мене тъй жестока, тъй проклета? . . . Работихъ цѣлъ животъ безъ почивка и сега, вижъ, потжвамъ . . .“